

ŞEMAIL-İ ŞERİF

Ebu Hüreyre (ra) anlatıyor:

“Hazreti Peygamber, gümüşten yaratılmış gibi nurlu beyazdı; saçları da hafif dalgalı idi.”

“Efendimiz (sav) beyaza pembe karışık renkte idi. Gözleri siyah, kirpikleri sık ve uzun idi.”

“Allah Resulünün alnı geniş olup hilal kaşlıydı, kaşları gürdü. İki kaşı arası açık olup, halis bir gümüş gibiydi. Gözleri pek güzel, bebekleri simsiyahtı. Kirpikleri birbirine geçecek şekilde gürdü. Güldüğünde dişleri çakan şimşek gibi parıldardı. İki dudağı da emsalsiz şekilde güzeldi. Sakalı gürdü. Boynu pek güzeldi, ne uzun ne kısaydı. Boynunun güneş ve rüzgar gören kısmı altın alaşımlı gümüş ibrik gibi gümüşün beyazlığı ve altının da kırmızılığını yansıtır şekilde parıldardı. Göğsü genişti, göğsünün düzlüğü aynayı, beyazlığı da ayı andırırdı. Omuzları genişti. Kol ve pazuları irice idi. Avuçları ipekten daha yumuşaktı.”

Peygamber Efendimizin hicret yolculuğu sırasında çadırını ziyaret ettiği Ümmü Mabel isimli cömertliği, iffeti ve cesareti ile tanınan biri, Peygamber Efendimizi tanımamıştır. Ancak Peygamberimiz (sav)’i anlatılanlardan tanıyan kocasına, onu şöyle tarif etmiştir:

“Aydın yüzlü ve güzel yaratılışlı idi; zayıf ve ince de değildi. Gözlerinin siyahı ve beyazı birbirinden iyice ayrılmıştı. Saçı ile kirpik ve bıyıkları gümrahtı (bol, gür). Sesi kalındı. Sustuğu zaman vakarlı (ağırbaşlılık, halim ve heybetli oluş), konuştuğu zaman da heybetli idi. Uzaktan bakıldığında insanların en güzeli ve en sevimlisi görünümündeydi; yakından bakıldığında da tatlı ve hoş bir görünüşü vardı. Çok tatlı konuşuyordu. Orta boylu idi; bakan kimse ne kısa ne de uzun olduğunu hissedirdi. Üç kişinin arasında en güzel görüneni ve nur yüzlü olanıydı. Arkadaşları, ortalarına almış durumda hep onu dinlerler; buyurduğu zaman da hemen

buyruğunu yerine getirirlerdi. Konuşması tok ve kararlı idi."

Kendisini görenlerin anlattıklarında da görüldüğü gibi, Peygamber Efendimiz olağanüstü yakışıklı, görenlerin nefesini kesecek kadar güzel yüzlü ve güzel endamlı idi. Ayrıca atletik ve son derece etkili bir yapısı vardı ve çok kuvvetli idi. Peygamberimizin Şemali

Osmanlı döneminin önemli alimlerinden olan Ahmet Cevdet Paşa Peygamber Efendimizin anlatılan özelliklerini bir özet haline getiren bir çalışma yapmıştır. Bu çalışması Kısas-ı Enbiya adlı eserinin IV. cüzünde, "Bazı Evsaf-ı Seniyye-i Muhammediyye" başlığı altında gerçekleşmiştir:

". Mübarek cismi güzel, hep azası mütenasip (uygun, aralarında muntazam bir nisbet bulunan), endamı gayet matbu, alnı ve göğsü ve iki omuzlarının arası ve avuçları geniş, boynu uzun ve mevzun (yakışıklı, her bir vasfı ölçülü) ve gümüş gibi saf, omuzları ve pazuları ve baldırları iri ve kalın, bilekleri uzun, parmakları uzunca, elleri ve parmakları kalınca idi. Mubarek cildi ise ipekten yumuşak idi.

Kemal-i itidal üzere büyük başlı, hilal kaşlı, çekme burunlu, oval yüzlü idi.

Kirpikleri uzun, gözleri kara ve güzel, büyücek ve iki kaşının arası açık, fakat kaşları birbirine yakın idi,

O Nebiyy-i Mücteba (seçilmiş, kıymetli peygamber), ezherüllevn (rengi nurlu, parlak) idi; yani ne ak, ne de kara esmer, belki ikisi ortası ve gül gibi kırmızıya mail (benzer) beyaz ve, nurani ve berrak olup, mübarek yüzünde nur lemean (parlardı) ederdi. Dişleri, inci gibi abdar (parlak, sağlam vücutlu) ve tabdar (ışıklı, parlak, bükümlü, kıvrımlı) olup, söylerken ön dişlerinden nur saçılır; gülerken, fem-i saadeti (saadetli ağzı), bir latif (mülayim, yumuşak, nazik, güzel) şimşek gibi ziyalar (ışıklar) saçarak açılır idi.

Alem-i bekaya (geride kalanların dünyasını) rihlet (göçmek, ölmek) buyurduklarında saç, sakalı henüz ağarmaya başlamış başında biraz ve sakalında yirmi kadar beyaz var idi.

Havassı (duyular) fevkalade kavi (sağlam, kuvvetli) idi. Pek uzaktan işitir ve kimsenin göremeyeceği mesafeden görür idi. Elhasıl (sözün özü), en mükemmel ve müstesna surette yaratılmış bir vücut-ı mes'ud (mutlu vücudu) ve mübarek idi. Onu ansızın gören kimseyi sevgi alırdı ve Onunla ülfet ve musahabet (sohbetler, konuşup görüşmeler) eyleyen kimse, Ona can ü gönülden aşık ve mühib olurdu. Ehl-i fazl'a (kerem, ilim sahibi), derecelerine göre ihtiram (hürmet, saygı) eylerdi. Akrabasına dahi pek ziyade (çok bol, fazladan) ikram eylerdi. Lakin (ancak) onları, kendilerinden efdal (daha faziletli, daha layık, daha iyi) olanların üzerine takdim etmezdi.

Hizmetkarlarını pek hoş tutardı. Kendisi ne yer ve ne giyerse, onlara dahi onu yedirir ve onu giydirir idi.

Sahi (cömert, eliaçık, herkese iyilik etmek isteyen) ve kerim (herşeyin iyisi, faydalısı), şefik (şefkatli, esirgeyen, merhametli) ve rahim (rahmet edici, bağışlayan), şeci (kahraman, yiğit) ve

Peygamberimizin Mübarek Vasfı....

Yazar Ali Kara

Cuma, 06 Şubat 2009 09:05 - Son Güncelleme Salı, 23 Haziran 2009 13:47

halim (yumuşak huylu, hoş muamele yapan) idi. Ahd ü va'dinde (söz vermede) sabit, kavlinde (sözünde) sadık idi. Elhasıl (neticesi)- hüsn-i ahlakça (ahlak güzelliği) ve akl-ü zekavetçe (keskin anlayışı olan akıl) cümle(bütün, tam) nasa (insanlara) faik (üstün, üstünde) ve her türlü medh ü senaya (övgüye) layık idi.

Yemede, giymede kadar-ı zaruret (yoksulluk derecesinde) ile iktifa (yetinir) ve ziyadesinden (fazlasından) iba eylerdi (çekinirdi)."